

4/10/92
24 september 1992

VIELHARMONIE

Oranienburgerstrasse, 11 uur 's avonds. In de schaduw van de synagoge ligt het Tacheles. Verleden jaar nog een oord van waanzin, nu definitief naar de maan geholpen met kluwens pastelneonbuizen en verdacht schoon publiek in nette pakken. Hetzelfde volk, beweert Myriam. Ik weiger het te geloven. De duistere schimmen die in de ruïne huisden zijn vertrokken. Wanneer nacht en schemer avond en neon worden, is de rauwheid eraf. Zelfs de hoertjes vinden het te koud en de trabi's zijn er al lang niet meer, samen met de muur in de hakselaar en als relikwie verkocht.

De toren op Alexanderplatz is Plattenbau tot kunstwerk verheven, de woonblokken errond zijn dat niet. De garagepoorten in ondefinieerbaar blauw, de esthetiek van het verval. Uit een glas-en-aluminium vitrine komt Frank Rasschke naar buiten stappen. Wapperende manen in de eeuwige storm die tussen de hoogbouw woedt. Pianist, componist en arrangeur van Vielharmonie, woordspeling viel-fiel, gevolgd door de trombonist met een elektrische piano in de ene, de trombone in de andere hand, op sandalen.

In de jofele Lada van Misscha verlaten we Berlijn richting Cottbus. Misscha is gitarist. Het kapotte land langs de autoweg glijdt aan ons voorbij. Een wolkendek van groene klei waar de zon in rechte stralen doorvalt; laaghangende langsjagende paarse nevelslierten. De zachtglooiende zandbodems rond de Spree onderbroken met dagbouwvlakten, open bruinkoolgroeves vierkantekilometers groot. Zwavelgehalte 14%, grondwatertafel dit jaar verdwenen, woestijn met stuifzanden. Een helnieuwe Raststätte, pompstation Aral, alles super. Skoda betekent jammer in het Tsjechisch.

Cottbus in de DDR een kapotte industriestad met 100.000 inwoners, een minderheid van Sorben, geen straatverlichting. Bitte sehr? Die Klosterstrasse, Töpfferturm, die Bühne? Een postmoderne club in dit vlek met gedempt vallend halogeenlicht op de tafeltjes. Als alle muzikanten, 13 in totaal, de bar bezetten kan er nauwelijks nog publiek bij. Miles op de achtergrond. Frank Raschke kan vanavond beweren dat hij z'n publiek persoonlijk kent en hij is zeer in zijn schik. Het zaaltje heeft een zeer intieme akoestiek, ze kunnen zonder versterking spelen. Het uitgebalanceerde klankenpalet komt hier nog zwieriger en perfectionistischer naar voren. Wat meer solowerk, gewaagdere arrangementen en voortdurende podiumgrappen, 't is schoon.

Er wordt doorgezakt tot drieën. Kwintolendiscussie met de bassist en EKV bier, Kirschensaft 3M60. Materiaalkisten sjouwen van drie hoog naar de kelder en dan terug door de nacht. Kultuurtwist tegen 140, de zang van een merel is terug te brengen tot een improvisatie op een thema van 4 of 5 noten en tegen Berlijn wordt er 3 stemmig "Schmittchen Schleichen mit den elastischen Beinen" gekeeld. Oelalala, oelalala, een Imbiss. Nur noch Buletten en Bockwurst, Pommes een half uur, ach nee jute'Nacht wa.

Kor van Istendael